

Arrest

nr. 111 262 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 20 juli 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrestnr. X van 26 oktober 2010 waarbij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 22 december 2010. Op 6 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-

bestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Het schorsings- en annulatieberoep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend werd verworpen bij arrest nr. X van 24 augustus 2012.

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 3 juni 2013.

1.4. Op 5 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 01.10.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 20.07.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 21.08.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 27.10.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 22.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende, die op 06.04.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van ‘weigering van in overwegingname’ (bijlage 13quater); betrokkene op 03.06.2013 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een begeleidende brief van zijn advocaat (dd. 30.05.2013) naar voren brengt; de bewijswaarde deze brief echter gering is; deze brief immers op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen; deze brief overigens niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron; er bovendien in voornoemde brief sprake is van drie bewijsstukken, terwijl betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag slechts één nieuw stuk naar voren brengt; dit een brief betreft van het district Hisa Dohomi Kohistan, gericht aan de bewoners van het dorp Jamalagha (dd. 24.05.2013); betrokkene aan de hand van dit document wil aantonen dat hij en zijn vader wel degelijk gezocht worden in Afghanistan en hij vreest opgesloten te worden door de politie bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds gedurende zijn eerste asielprocedure een aantal stukken naar voren bracht teneinde zijn asielrelaas te ondersteunen; echter door de Belgische asielinstanties geoordeeld werd dat dergelijke documenten enkel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat bij betrokkene niet het geval is; zij tevens opmerkten dat er veel fraude wordt vastgesteld omtrent het verstrekken van documenten en de inhoud ervan; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde de bewering dat de politie regelmatig langskomt bij zijn oom en naar hem vraagt; betrokkene tenslotte opnieuw een kopie van zijn taskara naar voren brengt; dit document reeds beoordeeld werd gedurende zijn eerste asielprocedure en dit document dan ook bezwaarlijk als nieuw element kan beschouwd worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06.04.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de rechten van verdediging. Schending van artikel 6 EVRM. Schending artikel 429 gerechtelijk wetboek”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) De motivering valt in essentie uiteen in twee delen: ten eerste, de beoordeling op zich van de brief van de advocaat van verzoeker en ten tweede, de beoordeling van de nieuwe door verzoeker voorgebrachte gegevens en documenten.

-Wat betreft de beoordeling op zich van de brief dd. 30.5.2013 van de advocaat van verzoeker.

De beslissing stelt dat de bewijswaarde van die brief ‘gering’ is, dat de brief ‘immers op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen’, dat de brief ‘niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron’.

In de brief dd. 30.5.2013 wordt gesteld:

Ik word geraadpleegd door de heer [M. F.] die een nieuwe asielaanvraag wil doen.

Hij deelt mij mee dat hij bijgevoegde drie nieuwe documenten ontvangen heeft en dat deze zouden bevestigen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Aghanistan daar zijn leven en veiligheid er in gevaar is.

De drie verklaringen zouden dit gegeven als inhoud hebben.

Mag ik u dan ook verzoeken de nieuwe asielaanvraag te onderzoeken daar er nieuwe gegevens worden voorgebracht.

De brief heeft duidelijk een informatieve functie en werd opgesteld teneinde, in het kader van het recht van verdediging, een formele weerslag te verschaffen over het indienen van drie nieuwe documenten.

De beoordeling die de bestreden beslissing geeft aan die brief miskent het karakter van de brief en het recht van verdediging met name het recht op bijstand door een advocaat, dat erin bestaat dat verzoeker zich, ook in het kader van een nieuwe asielaanvraag, kan laten bijstaan (buiten het kader van het verhoor zelf) door een advocaat.

Het is op zich een schending van het recht van verdediging door een dergelijke brief af te wijzen als ‘niet objectief, ‘geringe bewijswaarde’, ‘verklaring van een niet onbevooroordeelde bron’. De inhoud van de brief bevestigt op zich het erg objectieve karakter van de brief. De motiveringen in verband met de brief van de advocaat zijn onaanvaardbaar in het kader van het recht op verdediging.

Stellen dat een advocaat ‘een niet onbevooroordeelde bron’ is, schendt in wezen de taakstelling van de advocaat zoals bepaald in artikel 429 gerechtelijk wetboek, waar in de eedaflegging het karakter van de bijstand als advocaat om schreven wordt:

‘Ik zweer getrouwheid aan de Koning, gehoorzaamheid aan de Grondwet en aan de wetten van het Belgische volk, dat ik niet zal afwijken van de eerbied aan het gerecht en de openbare overheid verschuldigd, en geen zaak zal aanraden of verdedigen die ik naar eer en geweten niet geloof rechtvaardig te zijn.’

Deze eed grondvest ondermeer het objectiviteitscriterium dat een advocaat dient na te leven.

De motivering op zich getuigt in hoofde van de bestreden beslissing van een flagrante eigen vooringenomenheid en gebrek aan objectiviteit bij de beoordeling van de nieuwe aanvraag. Ze getuigt van een uitgangspunt in hoofde van de bestreden beslissing welke in strijd is met het motiveringsbeginsel dat een objectieve beoordeling vereist.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 oktober 2012, nr. 89 147 inzake [A. G.] tegen Belgische Staat waarin ondermeer gesteld wordt: ‘De beoordeling in de bestreden beslissing dat de brieven geen nieuw element uitmaken omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben, kan de afwijzing van de betrokken brieven als nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet dragen.’

-Wat betreft de beoordeling van de nieuwe documenten en gegevens.

Dat art. 51/8, eerste lid als volgt luidt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reeel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben

op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Verzoeker heeft wel degelijk een nieuw elementen aangebracht welke dienend zijn voor zijn asielaanvraag.

Bij de brief van de advocaat van verzoeker waren wel degelijk drie documenten gevoegd. Dat de bestreden beslissing slechts gewaagt van één nieuw stuk.

Het ging om volgende documenten:

-een brief van het district Hi sa Dohomi Kohistan gericht aan de bewoners van het dorp Jamalagha gedateerd op 24.5.2013, waaruit de vrees om opgesloten te worden door de politie zou bevestigd worden;

-een verklaring dat hij bij terugkeer zou verplicht zijn voor de taliban te werken;

-een verklaring door ouderen van het dorp dat hij niet mag terugkeren, want dat hij anders direct zou opgepakt worden.

Enkel het eerste document wordt in beschouwing genomen. Het wordt afgewezen zonder in te gaan op de inhoud ervan maar met de motivering: 'hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds gedurende zijn eerste asielaanvraag een aantal stukken naar voren bracht teneinde zijn asielrelaas te ondersteunen; echter door de Belgische asielinstanties geoordeeld werd dat dergelijke documenten enkel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat bij betrokkene niet het geval is.'

Met deze motivering onderzoekt de bestreden beslissing het document op zich dus niet. De bestreden beslissing is niet naar recht gemotiveerd door louter op basis van een voorgaande afwijzing van het asiel, een nieuw document niet eens in overweging te nemen.

Het document wordt verder niet overwogen met een algemene motivering 'dat er veel fraude wordt vastgesteld omtrent het verstrekken van documenten en de inhoud ervan'. Dit argument is evident niet afdoende. Met dergelijke algemeenheden kan elk document worden afgewezen. Er kan enkel over het specifieke document geoordeeld worden en over de eventuele fraude van dat specifieke documenten. De algemene motivering van de bestreden beslissing doet dit niet.

Er wordt nog opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de facto de asielaanvraag van verzoeker onderzoekt ten gronde.

Dat zij hiervoor onbevoegd is.

Dat gedaagde enkel en alleen dient te onderzoeken of er "nieuwe" elementen zijn.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet alsook art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen."

2.2. Verzoekers betoog valt uiteen in twee delen: ten eerste uit hij kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing van de brief van zijn raadsman en ten tweede uit hij kritiek aangaande de beoordeling in de bestreden beslissing van de door hem aangebrachte gegevens. In beide gevallen betreft het inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing zodat de Raad, ook al wordt de schending opgeworpen van "art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen" dat betrekking heeft op de formele motiveringsplicht, het middel bekijkt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht waarvan de schending trouwens uitdrukkelijk wordt opgeworpen in het middel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief te worden vervuld.

2.5. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker de volgende stukken neer ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag:

*“Brief van betrokkene zijn advocaat, opgemaakt op 30 mei 2013.
Een brief gericht aan de bewoners van het dorp Jamalagha.
De brief is afkomstig van het district Hisa Dohomi Kohistan.
Ondertekend door het districtshoofd Datum : 04.03.1391 (24.05.2013)”.*

Hij verklaarde op 3 juni 2013 het volgende op de in het vet gestelde vragen:

“Heeft u nieuwe documenten die u aanbrengt voor deze asielaanvraag?

*Brief van betrokkene zijn advocaat, opgemaakt op 30 mei 2013.
In de brief van zijn advocaat staat geschreven dat betrokkene drie documenten heeft ontvangen, waarin zou staan, dat hij onmogelijk kan terugkeren. Betrokkene verklaart dat hij reeds twee van deze documenten heeft voorgelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag. Vandaag legt hij het derde document voor.*

Waarom hebt u dit document niet voorgelegd tijdens uw tweede asielaanvraag?

Ik heb deze brief pas ongeveer twee weken geleden ontvangen. De envelop heb ik vandaag niet bij, ik heb ze bij een vriend laten liggen.

Brief

<=> Volgens betrokkene staat het volgende in het document :

Ik kan niet lezen dus ik weet niet wat exact in de brief staat. Ik weet wel dat het een verklaring is van de dorpschoufden van het dorp Jamalagha. De dorpschoufden verklaren dat ze me niet kunnen helpen.

Hoe weet u wat erin de brief staat als u niet kan lezen?

Mijn moeder heeft me via de telefoon verteld wat er in de brief staat.

o Volgens de tolk (998) staat het volgende in het document :

Een brief gericht aan de bewoners van het dorp Jamalagha.

De brief is afkomstig van het district Hisa Dohomi Kohistan.

In de brief staat het volgende : “Volgens onze informatie, werkte [M.J.] (vader van betrokkene), als chauffeur voor een wegenbouwbedrijf, genaamd Tangai Khil. Hij heeft zich aangesloten bij de Taliban. Hij heeft zijn wagen ook meegenomen naar de Taliban. De zoon, genaamd [F.], werkte ook samen met de Taliban.

Het districtshoofd en de vertegenwoordigers van het dorp verzoeken jullie, om ons te helpen en informatie te geven over de bovenvermelde personen.

Ondertekend door het districtshoofd Datum : 04.03.1391 (24.05.2013

Hoe bent u aan dit document geraakt ?

Mijn oom (langs moederszijde) [A.S.] heeft deze brief naar me opgestuurd.

Mijn moeder heeft deze brief van de dorpsoudsten gekregen. Daarna heeft ze de brief aan mijn oom gegeven en deze heeft het document dan opgestuurd.

Is er een specifieke reden waarom u vandaag deze documenten voorlegt?

Ik heb een negatieve beslissing gekregen en ik kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten en om naar Afghanistan te gaan.

Vandaag leg ik dit document voor, om te bewijzen, dat ik wel degelijk problemen heb in Afghanistan. Mijn vader en ik worden gezocht door de politie. Indien we worden opgepakt door de politie, worden we opgesloten.

Indien ik terugkeer naar Afghanistan, dan zal ik alle kosten ivm de wagen en andere apparatuur die verdwenen zijn, moeten terugbetalen. Ofwel loop ik het risico om in de gevangenis te belanden.

Is dit uw enige vrees?

Ja. Ik kan niet wonen in Afghanistan.

Heeft u contact met familie en/of vrienden in Afghanistan?

Heel zelden heb ik contact met mijn oom. Wanneer hij een document van de politie heeft, neemt hij contact op.

Hij vertelde me dat de politie regelmatig langskomt en naar me vraagt. Ze willen weten waar ik ben. Wanneer ik contact heb met mijn oom, spreek ik ook met mijn moeder. Ze heeft me wat uitleg gegeven over het document en hoe ze er is aangerakt.

Wilt u iets toevoegen aan uw verklaring?

Vandaag leg ik een kopie van mijn Taskara voor, maar deze heb ik al eens voorgelegd tijdens mijn vorige asielaanvragen.

Ik wil het volgende nog opmerken :

Ik heb aan mijn advocaat gezegd dat ik drie documenten heb, waarvan ik er reeds twee heb voorgelegd. Hij heeft wel genoteerd dat ik drie documenten heb."

2.6. De betrokken brief van de advocaat van 30 mei 2013 waarvan sprake in verzoekers asielinterview bevindt zich in het administratief dossier en luidt als volgt:

"Geachte Heer, Mevrouw,

Ik word geraadpleegd door de heer [M.F.] die een nieuwe asielaanvraag wil doen.

Hij deelt mij mee dat hij bijgevoegde drie nieuwe documenten ontvangen heeft en dat deze zouden bevestigen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Aghanistan daar zijn leven en veiligheid er in gevaar is.

De drie verklaringen zouden dit gegeven als inhoud hebben.

Mag ik u dan ook verzoeken de nieuwe asielaanvraag te onderzoeken daar er nieuwe gegevens worden voorgebracht "

2.7. Verzoeker is verontwaardigd over de beoordeling van deze brief door de verwerende partij en acht zijn rechten van verdediging geschonden, alsmede artikel 6 EVRM en artikel 429 van het Gerechtelijk Wetboek maar de Raad ziet niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek aangaande een beoordeling door de verwerende partij van een brief die zoals verzoeker zelf opmerkt in zijn verzoekschrift niet meer heeft dan een "informatieve functie" waarvan het opzet erin bestaat "een formele weerslag te verschaffen over het indienen van drie nieuwe documenten". Dat er drie documenten werden ingediend staat niet ter discussie (zie infra punt 2.9). Verzoeker leidt uit de beoordeling van de brief van de advocaat af dat verwerende partij vooringenomen is doch de Raad doet geen uitspraak over vermeende intenties die de verwerende partij worden toegedicht.

2.8. Verzoeker zoekt tevergeefs steun in het door hem in zijn verzoekschrift aangehaald arrest van de Raad nr. 89 147. Dit handelt om een nietigverklaring van een gelijkaardige beslissing, maar niet om de reden dat een brief van een advocaat op een gelijkaardige wijze als in onderhavig geval zou beoordeeld zijn door de verwerende partij.

2.9. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij nog tweede andere stukken heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag. Blijkens de in punt 2.5. bedoelde verklaring klopt het dat verzoeker nog twee andere stukken heeft voorgelegd. Hij verklaarde toen echter dat deze reeds voorgelegd werden tijdens de behandeling van de tweede asielaanvraag waarbij hij stelde: "Ik heb aan mijn advocaat gezegd dat ik drie documenten heb, waarvan ik er reeds twee heb voorgelegd. Hij heeft wel genoteerd dat ik drie documenten heb." De Raad acht het niet kennelijk onredelijk noch strijdig met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat verwerende partij dan verder ingaat op het nog niet eerder voorgelegde document, namelijk "Een brief gericht aan de bewoners van het dorp Jamalagha".

2.10. De stukken die verzoeker heeft voorgelegd tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag zijn blijkens het administratief dossier "een brief voor zijn vader dat hij verdacht wordt van samenwerking

met de Taliban” en “een stuk waarin wordt bevestigd dat hij en zijn vader worden verdacht door de politie van samenwerking met de Taliban”. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag heeft voorgelegd, “een verklaring dat hij bij terugkeer zou verplicht zijn voor de taliban te werken; een verklaring door ouderen van het dorp dat hij niet mag terugkeren, want dat hij anders direct zou opgepakt worden” doch verzoeker toont dit niet aan en hij voegt ze ook niet bij zijn verzoekschrift. De Raad kan gelet op verzoekers in punt 2.5. bedoelde verklaring dat twee van de drie documenten reeds werden voorgelegd ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag, en het feit dat verzoekers handtekening hieronder prijkt, er niet anders van uitgaan dan dat verzoeker opnieuw heeft voorgelegd, “een brief voor zijn vader dat hij verdacht wordt van samenwerking met de Taliban” en “een stuk waarin wordt bevestigd dat hij en zijn vader worden verdacht door de politie van samenwerking met de Taliban.”

2.11. Verzoeker stoort zich verder aan de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande “Een brief gericht aan de bewoners van het dorp Jamalagha”, namelijk: “hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds gedurende zijn eerste asielprocedure een aantal stukken naar voren bracht teneinde zijn asielrelaas te ondersteunen; echter door de Belgische asielinstanties geoordeeld werd dat dergelijke documenten enkel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat bij betrokkene niet het geval is; zij tevens opmerkten dat er veel fraude wordt vastgesteld omtrent het verstrekken van documenten en de inhoud ervan.” Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing niet dat hij met de brief die hij heeft neergelegd “wil aantonen dat hij en zijn vader wel degelijk gezocht worden in Afghanistan en hij vreest opgesloten te worden door de politie bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan”. Het voorgelegd stuk handelt dus opnieuw over de beweerde problemen van verzoeker omwille van samenwerking met de taliban waarbij zijn vader betrokken is. Dit asielrelaas werd evenwel reeds ten gronde onderzocht door zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van de eerste asielaanvraag. Hierbij kwam men tot het besluit dat dit asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Aan de hand van de eerdere beslissingen kan verwerende partij onderzoeken of het gaat om nieuwe elementen die blij kunnen geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c); RvS 3 mei 2010, nr. 5584 (c)). Door het neerleggen van de brief bouwt verzoeker voort op een asielrelaas waarvan het fictief karakter reeds werd aangetoond aan de hand van een combinatie van niet ter discussie staande vaststellingen die voortvloeiden uit het gehoor tijdens de behandeling van het eerste asielverzoek (RvS 27 november 2002, nr. 113.002). Er werd door de commissaris-generaal in het kader van de behandeling van de eerste asielaanvraag waarbij verzoeker een oproepingsbrief van de politie voorlegde, bovendien reeds op gewezen dat documenten enkel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in geval van verzoeker dus niet het geval was, en dat er bovendien veel fraude wordt vastgesteld omtrent het verstrekken van documenten en de inhoud ervan, zelfs van documenten afkomstig van officiële kanalen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwees in zijn in punt 1.1. bedoelde beslissing hierbij naar een kopie van de informatie waarop hij zich baseert, die aan het administratief dossier wordt toegevoegd. Gelet op dit alles komt het dan ook niet kennelijk onredelijk voor noch is het strijdig met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, te oordelen dat verzoeker door opnieuw een stuk voor te leggen dat betrekking heeft op hetzelfde asielrelaas zoals voorgebracht tijdens de eerste asielaanvraag, hetgeen door zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien van oordeel was dat er veel fraude wordt vastgesteld omtrent het verstrekken van documenten en de inhoud ervan, zelfs van documenten afkomstig van officiële kanalen, geen stuk heeft aangebracht dat een ernstige aanwijzing bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker op: “Schending van artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Verzoeker betoogt als volgt:

De bestreden beslissing geeft op basis van artikel 71/5 Vreemdelingenbesluit een bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is op zich niet gemotiveerd. Er is enkel een motief waarom de termijn wordt teruggebracht naar zeven dagen, maar geen motief waarom het bevel zelf wordt gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 104 758 van 11 juni 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin in het parallelle artikel 71/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, gesteld wordt: (...)Verzoeker sluit zich bij deze rechtspraak aan en wijst op de parallelle toepassing van artikel 71/5 en 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit”.

2.13. Artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater bekend.”

Uit de redactie van artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit volgt duidelijk dat de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten twee beslissingen betreft (cf. C.E., no 222.740 du 5 mars 2013). Indien de ene beslissing behept is met een gebrek leidt dit derhalve niet tot de nietigverklaring van de andere beslissing wat verzoeker lijkt voor te houden in zijn verzoekschrift door te verwijzen naar het arrest nr. 104 758 van de Raad.

2.14. De bestreden beslissing verwijst tevens naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en stelt vast: *“De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06.04.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.”* Het betreft de in punt 1.2. bedoelde beslissing die tevens een bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Verzoeker betwist alleszins de vaststelling niet dat hij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg uitgereikt.

2.15. Gelet op het feit dat verzoekers asielaanvraag wordt afgewezen en tevens op directe wijze wordt vastgesteld dat verzoeker niet op legale wijze in het Rijk verblijft aangezien hij aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg gaf, wat verzoeker niet betwist, is de bestreden beslissing niet strijdig met artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit door in casu tevens een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan verzoeker. Verzoeker heeft geen belang bij zijn kritiek dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd wordt, aangezien het vorige bevel om het grondgebied te verlaten eveneens verwees naar de toepassing van artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit en het dus een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

2.16. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 104 758 dat handelt over artikel 71/3, §3 van de Vreemdelingenwet en de correlatie met artikel 7, eerste lid, 10,° van de Vreemdelingenwet aangezien deze bepalingen in casu niet van toepassing zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.17. Ten overvloede, waar verzoeker onder het kopje IV. *Moeilijk te herstellen nadeel* van zijn verzoekschrift opwerpt dat hij bij een terugkeer riskeert mensonterende behandelingen te ondergaan aangezien er een risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA